

The background of the cover is a deep space scene. It features a large, bright, yellowish-white nebula or star-forming region on the right side, with intricate filamentary structures. A prominent, glowing, oval-shaped object, possibly a planet or a distant galaxy, is centered in the upper half. The entire scene is filled with numerous stars of varying brightness, creating a sense of vastness and cosmic wonder.

ИЛИЯ КАДИНОВ

**ОТВЪД ТРЕТАТА
ВСЕЛЕНА**

РОМАН

Това е откъс от книгата.

Цялата книга може да намерите в Библио.бг

www.biblio.bg

ИЛИЯ КАДИНОВ
ОТВЪД ТРЕТАТА ВСЕЛЕНА

Роман

ОТВЪД ТРЕТАТА ВСЕЛЕНА

Copyright © Илия Кадинов - автор, 2011
Издателство Библио.бг, София, 2011
ISBN 978-954-2939-12-2

ПЪРВА ГЛАВА

Дали някой би могъл да понесе стреса от пропуснатото минало, когато то е заменено с едно невзрачно настояще? Сякаш това бяха думите, които Итън чу за последен път. А може би това не бяха просто думи, а някаква поличба. Какво ли друго биха предзнаменували те, ако не скучния ден, който тепърва предстоеше.

Итън Хит се изтегна така, както всеки махмурлия би направил в очакване на новия ден – бавно, с леко протягане на крака. После ежедневието му се подреждаше в своята неизменна последователност: първо трябваше все някак да се надигне от удобното легло, после с огромно усилие да се отдели от него, докато краката му не почувстват земното притегляне, оказващо влияние върху деветдесетте му килограма, и най-подир да отиде до хладилника. Така започваше всеки почивен ден на най-способния редактор в “Ню лайн прес”. Уви, не и този необикновен ден.

Итън се учуди, беше необичайно шумно. Помисли си, че предната нощ е забравил отворен прозореца на спалнята или че проклетият климатик за пореден път се е развалил и досадното му скърцане отново звучеше безпощадно, оглушително, дори сякаш членоразделно.

– По дяволите! – изруга Итън. – Няма ли край този противен шум?

Той отвори бавно очи и ги разтърка така, че да различи тъмните петна от проблясъците, докато зениците му постепенно се пригаждаха към светлината. Изправи се и още преди да се учуди на всичко, което му се мярна пред очите, изневиделица беше покосен от нещо.

Не разбра какво се случи, но в момента, в който събираше разсеяните си мисли, забеляза облачното небе над себе си. Той имаше чувството, че лежи по гръб и то най-вероятно на земята, тъй като я усещаше студена и влажна. Нищо не разбираше. Опита се да помръдне, но тялото му беше сковано. Направи повторен опит и този път едва протегна единия си крак. Само след миг от устата му се разнесе пронизващ вик от болка, приглушен с други викове в далечината. Имаше нещо твърде нередно във всичко, което се случваше. Итън размърда ръце, надигна се на лакът, извърщайки тялото си настрани. Пред погледа му се разкри ужасяваща гледка. В непосредствена близост до него лежаха десетки човешки тела, проснати на земята и облени в кръв.

– Господи, моля те, нека се събудя! – Итън присви очи и се помоли.

И чудото стана – сякаш от отвъдното се разнесе гневен женски глас:

– Господ няма да чуе молитвите на един негодник.

– Ева – с въздишка от облекчение едва успя да процеди измежду зъбите си Итън, – ти си най-доброто, което ми се случи тази сутрин.

– Нима? – отвърна с насмешка Ева. – Не мога да повярвам, че имаш дебелоочието да ми говориш така.

Той забеляза как съпругата му нервно ровеше из шкафове и преобръщаше чекмеджетата в спалнята. Още преди да я попита какво прави, тя не му остана длъжна да обяснява, че събира дрехите си, махна с ръка в израз на отвращение и сбръчка лицето си в гримаса, която бе достатъчна, за да му подсказва, че ще дочака развода им извън този дом.

Ева напусна стаята, като тръшна вратата след себе си. Едва сега Итън си припомни присънилите му се по-рано думи – едно невзрачно настояще... Не си спомняше гласа,

който ги бе изрекъл, а може би нямаше глас, може би това бяха неговите собствени мисли.

Обичайните неща отново завладяха ежедневието му. След посещението на Ева обаче му беше по-трудно. Не знаеше дали да не се посвети изцяло на чашата с любимото си марково питие, което да утеши мислите за съпругата му. Разбира се, това също бе обичайно: една-две чаши кафе, после любимият сутрешен вестник заемаше полагащото му се второ място, а за закуска – ако останеше време. Щом си помисли за закуска, Итън се почувства прекалено гладен, за да забрави къркоренето на корема си. В този момент му стана ясно, че трябва да отиде до хладилника, въпреки неразположението на духа и отпуснатото си и лениво тяло.

Докато се придвижваше до кухнята забеляза големия семеен портрет, на който Ева изглеждаше зашеметяващо красива. Даде си сметка, че може би губи целия си живот и защо – заради кризата на средната възраст, банално изтъркана в страниците на учебниците по психология, или заради собственото си упорство, или заради един Господ знае какво. Може би сега не беше моментът, но той се закле да си я върне. Знаеше, че е вече късно, тъй като тя си имаше приятел: някакъв юрист, адвокат или нещо подобно – някакъв по-малко невзрачен тип, отколкото беше самият той.

Познаваше я като енергична жена, която не би се спряла пред изпречилите ѝ се пред пътя несгоди, а в конкретния случай и пред самия него. Дали не беше просто една досадна грешка, която открай време не бе нищо повече от бремене за нейните плещи, мислеше си той.

В хладилника нямаше нищо за ядене, както не беше останало нищо и в сърцето на съпругата му. За разлика от любовта храната поне може да се купи с пари. Итън се облече и се запъти към близката закусвалня.

На улицата пред къщата му беше оживено, но никой не забелязваше проблемите му. И без това хората имаха своите тревоги. Съседите му само го поздравиха, минавайки покрай него, и не защото изразяваха съчувствие, а защото така бе прието. А можеше и да се държат по-човечно, да подметнат някоя добра дума, да завържат разговор или каквото и да е, но не и да цъкят с език или да наведат глава веднага щом го подминат.

* * *

Нищо на света не изглежда така вкусно, че да изисква прекалено голяма жертва, освен това, което може да се купи в кварталната сладкарница и за което човек би пожертвал само няколко дребни банкноти. Замислен върху тази дилема, Итън пропусна да се огледа, когато пресичаше улицата. За нещастие това беше поредната несполука в този ден. Всичко се случи толкова бързо: острият звук на спирачките на приближаващ се автомобил, писъците на хората, които станаха свидетели на случилото се, обичайното цъкване с език на съседите, които не пропускаха да засвидетелстват своето добросъседство, изуменият поглед на шофьора. Главата на Итън се обагри в кръв. Високото му чело, което му придаваше вид на интелектуалец, беше силно охлузено при съприкосновението с асфалта. Какъв нелеп инцидент. Но в този инцидент нямаше болка – нито у онези, които отвръщаха очи от неприятната гледка, нито у Итън.

Болката настъпи по-късно, когато той дойде в съзнание. Очакваше да бъде център на внимание, минавачите загрижено да го питат дали му има нещо и как се чувства. Вместо това обаче се случи по-малко очакваното. Нямаше ги лицата на скупчени хора, надвесили дружелюбно глави. Имаше птици в небето и те кръжаха също така гладни, както беше гладен и Итън.

Храната обаче не беше тъй необходима потребност в този момент. Върху друго се фокусираше съзнанието му: мрачното небе, птиците. Той впери поглед в тях; стори му се, че приличат на лешояди – големи и грозни. Отблизо се чуваха и крясъците на гарвани. Той никога преди не беше виждал лешояди на живо; беше ги гледал само по научно-популярните филми за животните. Тези птици не се вписваха в градска среда. Изключение тук правеха гарваните. Явно те успяваха някак да съжителстват с хората.

Итън усети пърхането на крила върху лицето си. Замахна с ръка и прогони птицата. Обърна се по корем и със сетни усилия надигна глава. Това движение не му костваше толкова болка и ужас, колкото гледката, която се откри пред него: отново онзи злокобен пейзаж, по-страшен от най-свирепия кошмар – поле, осеяно с трупове.

– Пак ли – едва промърмори Итън.

Само че това не бе кошмар – всичко изглеждаше все тъй реално, както и преди. Затвори очи с поредната молитва. Навярно сега всичко ще дойде на мястото си: лекарите ще го свестят, съседите му по легло в болничната стая ще го приветстват с думите, отправяни към всеки пациент, прескочил трапа – добре дошъл, не се бой, не си в ада, отърва кожата.

Уви, все същото. Дали адът не изглеждаше точно като това място? Едновременно с тези му мисли го мъчеше и някакво тревожно усещане. Нещо щеше да се случи. Той забеляза близо до себе си движение. Обърна бързо глава. Не проумяваше видяното: нисък и пълен мъж, облечен в черна роба, размахваше голям метален чук, който стоварваше върху главите на онези тела, които все още мърдаха. Мъжът, като го забеляза, бързо се дотътри до него.

– Сър Улрих, нима това сте вие?

Итън не знаеше какво да отвърне. Докато се чудеше, сякаш за да се спаси от металния чук, без самият той да иска чу как от устата му излезе едно сподавено “да”.

– Сър Улрих, само аз оцелях от битката. – Мъжът се изкашля. – Явно и вие сте жив, жив. Приближените ви от свитата побягнаха и ви оставиха сам сред тези... – Мъжът замълча.

– Кой си ти? – попита Итън. – Къде се намирам?

– Сър Улрих, това съм аз, Уолш. – Последва кратка пауза. – Е, вие явно не си ме спомняте по име. Миналата година на състезанието по стрелба с лък получих награда от вас.

– Значи така, казваш се Уолш.

– Да, аз съм Уолш – учуди се мъжът, размахвайки чука като махало.

– Добре, Уолш, сега ела и ми помогни да се изправа.

– Трябва да се измиете, господарю. Лицето ви е подгизнало от кръв и едва ви разпознах. – Уолш захвърли чука и пхна глава под мишницата на Итън. – Така добре ли е?

Итън се подпря на врата на Уолш и разбра, че е поне с една глава по-висок от него. Но и Уолш си знаеше работата – беше подбрал най-удачния захват, за да го изправи на крака.

– Кракът ви е пострадал, господарю – забеляза Уолш.

– Нищо ми няма – окуражи се Итън. – Я ти най-напред ми кажи защо размахваше този чук?

– Ами... – запъна се Уолш – това ми влиза в работата. Нали не трябва да оставя нашите хора на зверовете. Те сами ме молят да сложа край на мъките им.

– Значи казваш, че няма други оцелели?

Итън се боеше да не би някой да разпознае, че той не е Улрих. Щеше да се бои и занапред, поне докато не разбере къде се намираше и какво за Бога ставаше тук.

След като пристъпи крачка напред, остра болка проряза крака му. Навярно глезенът му бе навехнат. В същия момент забеляза как глутница диви животни, надушили мириса на кръв, се спуснаха към мъртвите тела на стотици загинали хора. Ребром до тях птиците не отстъпваха своето място.

– Трябва да се махнем оттук, господарю – намеси се Уолш.

– Да – съгласи се Итън. – Долавям опасността.

Лека-полека двамата се дотъртриха до близката гора. Не посмяха да навлязат по-навътре и да се прикрият, тъй като Уолш поради някакво странно местно суеверие смяташе, че в гората живеели духове и зли демони от незапомнени времена.

– За какво се водеше тази битка? – не се стърпя Итън и запита с леко притеснение да не би Уолш да го заподозре в нещо.

– Но как, господарю, нима не си спомняте? – изненада се Уолш. – Вие наредихте битката да започне. Всъщност сражението беше неизбежно. Ако не бяхме влезли първи в боя, зартанците щяха да го сторят вместо нас.

– Значи ние разчитахме на изненадата?

– Точно така – потвърди Уолш.

– Добър ход, няма що...

– Господарю, залегнете.

Итън забеляза как дузина конници се приближиха към тях. Стъписващото в гледката беше, че лицата им нямаха човешки облик. Имаха животинско изражение, поне доколкото можеше да се разпознае отдалече. Той си помисли, че може би зеленината на дърветата му бе попречила да разпознае по-ясно лицата като човешки. А може би суеверието на Уолш бе повлияло и на него. Хора с нечовешки лица – това бе нечувано, нали все пак бе двадесет и първи век! Двадесет и първи... Итън се опомни.

– Уолш, кажи ми кой век сме сега?

– Век ли? – замисли се Уолш. – Боя се, че не ви разбирам.

– Как така не ме разбираш! – възнегодува Итън. – Кой век сме, коя година, не ти ли става ясно?

– Не се ядосвайте, господарю, моля ви, ако знаех какво значи век, щях да ви кажа. Но годината знам коя е – усмихна се Уолш, като извади на показ пожълтелите си зъби. – Годината е хиляда сто тридесет и пета по северния календар или хиляда двеста и някоя по южния, който бележи началото на династията на Гатугите.

– Коя династия?

– На Гатугите. – Уолш се втренчи в очите на Итън, недоумявайки неговото незнание.

– Кои са тези Гатуги? – Итън се опита да си придаде строг вид. – Хора, демони, крале?

– Чувал съм какво ли не за тях – започна плахо Уолш. – Гатугите всъщност са много стара имперска династия. Както се носят легендите, Гатуга Първи живял повече от двеста години. Някои казват, че това всъщност са самите богове. Те винаги знаят къде какво става, дори, както казваше моята баба навремето, знаят какво си говорим ние двамата.

– Как така те? – почеса се по главата Итън, като едно парче съсирена кръв се отлепи от кожата му.

– Те са странни същества, дори нечовешки – продължи Уолш. – И аз не знам как, но така се носят легендите. Никой не ги е виждал или поне не познавам такъв човек. Гатуга Тринадесети, последният император от династията, придумал и убедил южните ни съседи да воюват срещу нас. Вашият чичо Холдън Трети, както и армията му, бяха разгромени само преди седмица от зартанците. Той намери смъртта си, като се опита да поведе бунт срещу властта на Гатуга Тринадесети. За да осъществи целта си, се бе обединил с кралството на

сириусианците. Те обаче бяха разгромени от берберите, които са влезли в боя с три пъти по-малобройна войска. Казват, че Гатуга им дал някаква неземна сила, с която стъпквали всеки противник. Сириусианците сега са се събрали в Мегре – свещената им столица. Там вероятно се чувстват по-защитени от набезите на берберите.

– А ние колко хора бяхме и къде се бяхме запътили? – попита Итън.

– За Мегре, господарю. Вашият чичо, крал Холдън, преди да загине, ви беше заръчал да предадете на сириусианците някаква свещена звезда, някаква реликва може би. Само вие знаете каква е тази звезда.

Итън премълча неведението си относно звездата. Той нямаше никаква идея какво представлява тя. Засега поне не смяташе да уведомява за това Уолш. Предположи, че зартанците са задигнали звездата след боя.

– Какви същества са тези зартаници? – заинтересува се Итън.

– Ами – зачуди се Уолш, – как какви, хора са те. Но вие най-добре трябва да знаете какви са, тъй като прекарахте три дни в техен плен преди две лета.

– Ясно – кимна Итън.

– Сър Улрих, да не би да сте си загубили ума по време на битката?

– Не ума – поправи го Итън, – а паметта.

У Итън се надигна някакво недоволство – защо беше всичко това, какво се случваше, къде беше той? Нима това бе друга планета, друго време, друго измерение, друг свят или Бог знае какво? Той вече беше сигурен в едно – не сънуваше. Нямаше как сънят да изглежда толкова реален, пък и едва ли всичко това беше плод на неговото въображение. Все пак той работеше като редактор във вестник, нищо повече. Дори не беше писател в истинския смисъл на думата, а журналистическата му муза и без това скоро си беше заминала заедно със своята посестрима

Ева. А този нещастен човек до него – Уолш – кой ли беше той? Навярно един не толкова простоват тип, за какъвто би го сметнал първият срещнат, когато види мърлявите му дрипи, рошавата му коса, голобрадите бузи, зачервени и провиснали като усмивката на булдог; при все това малките му очички сякаш постоянно трепкаха, но не излъчваха невъздържаност, а по-скоро простодушие, като привличаха внимание върху тика на клепачите му, които едва се виждаха от увисналите над тях кожени торбички.

Въпреки неугледния му външен вид, Итън намираше Уолш за схватлив човек и някак спонтанно изпитваше доверие към него, дори нещо повече – приятелски чувства. В крайна сметка не смяташе да прибързва с доверието си, разкривайки своята самоличност, пък и навярно в такъв случай всеки би го взел за луд. Не че в лудостта имаше нещо чак толкова лошо; може би днешните перипетии бяха нейно дело. Итън осъзна, че едно такова обяснение на ситуацията, в която се намираше, би било прекалено лесно, а и освен това изглеждаше наивно да се смята подобно нещо.

– Господарю – подхвана разговора Уолш, – наистина ли на зартанците още от деца им окачват конски опашки на ушите и човешки кости на носа и веждите?

Разбира се, Итън нямаше откъде да знае това, но сега си даде сметка, че едни подобни украшения, които показваха някакви странни обичаи, ритуали или просто бяха някакви амулети, най-вероятно са причината за животинското изражение на лицата на зартанците. В главата му отново се появи образът на конниците, от които двамата с Уолш бяха успели да се скрият.

– Може и така да се каже – отговори уклончиво Итън.

Задуха хладен вятър, а залязващото вече слънце подсказваше, че скоро ще настъпи нощта. Итън долепи ръцете си една до друга, за да ги стопли и неволно сви рамене, което бе достатъчен знак, за да подсети Уолш, че

на сър Улрих му е студено. Уолш свали черната си роба и я предложи на Итън, който за миг се поколеба, но после отказа, поклащайки глава в израз на несъгласие. Уолш събра с шепи разпръснатите наоколо изсъхнали листа и съчки и постла върху тях робата си с идеята да направи заслон, който да ги пази от вятъра.

– Скоро трябва да поспим, господарю – рече той.

Итън кимна утвърдително. Но сега това не бе най-важното, макар той да се чувстваше уморен, изтощен и гладен. Повече го изумяваше залезът – все така пурпурен, както бе свикнал да му се наслаждава през последните самотни нощи, прекарани без Ева. Не виждаше луната различна, отколкото тя бе в истинския му живот. Все още изглеждаше бледа, но той знаеше, че като се свечери, нейният блясък щеше да озари нощното небе. Точно в този момент му хрумна, че всичко изглеждаше така, както и на земята. Следователно това не би трябвало да бъде друга планета – луната бе все същата, слънцето, залезът, дърветата, тревата, вятърът, птиците, хората – всички те бяха все същите. “Това е Земята – помисли си Итън, – че какво друго би могло да бъде.”

Докато все още размишляваше за това къде се намира, Итън дочу цвиленето на кон в близост до заслона им.

– Много добре – наостри уши Уолш. – Вече си имаме и кон.

Без да чака специална покана, Уолш се отдалечи с няколко крачки и се шмугна в близките храсти. После изчезна от полезрението на Итън. След няколко минути се чу трополене, отново цвилене, пръхтене, после прациящ шум на счупени клони и накрая се появи Уолш, хванал за юздите своя ловен трофей.

– Добре се справи – похвали го Итън. – От днес нататък ти ще бъдеш един от най-приближените ми хора.

– Наистина ли? – Уолш едва успяваше да сдържи вълнението си. – Не знам дали го заслужавам, благородни господарю. – Той се поклони, като се приведе и присви единия си крак. – За мен е чест да ви служа безрезервно и всеотдайно.

– Като се приберем в най-близкия ни град, ще се измиеш и ще облечеш дрехи, подобаващи на благородник – каза с приповдигнат тон Итън, за да придаде тържественост на този сублимен момент.

– Но най-близкият ви град, господарю, е разрушен и опожарен.

Преглъщането на голямо количество слюнка бе достатъчно, за да напомни на Итън, че някак неусетно прищпорва хода на събитията, още повече че за да получи достъп до тях, засега можеше да се възползва само от информацията, предоставяна му от неговия единствен спътник и другар в тези трудни моменти.

– А къде са хората ми? – лицето на Итън доби мрачни очертания.

– В Мегре, господарю, там намериха спасение около две или три хиляди души от хората ви, предимно жени, старци и деца. Другите оцелели се изтеглиха в северните ви територии, но те са далече от тук.

– Колко път има до Мегре?

Уолш се замисли, разтърквайки чело и издърпвайки надолу носа си:

– Може би пет или шест дни, ако се придвижим бързо с коня по насечения със скали и камъни терен.

Слънчевият диск се скри зад билата на планините в далечината. Нощта бавно се спускаше на черни талази. Гората изглеждаше мрачна и пуста. Липсваха обичайните за такива места звуци на нощни животни. Но откъде ли пък Итън да знаеше какво е обичайно за тези земи. Черни облаци закриха луната и ѝ придадоха зловещ вид. Итън се почувства уморен и полегна върху робата на Уолш. Стана

му по-топло. Докато наблюдаваше как Уолш връзва коня за едно дърво, забеляза звездите. Взя се в нощното небе с очакване да види нещо познато. Уви, оттам блещукаха звездите на непознати съзвездия.

– Не може да бъде! – възкликна тихо той. – Това все пак не е Земята.

Итън насочи поглед в далечината. Обземаше го тръпнеща несигурност, а може би това беше страх или повей на хладния вятър, чието свистене наподобяваше стонове на клетите души от ада.

**Библио.бг - платформа за електронни книги и
списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

